

Promluva Svatého otce k mladým ve Freiburgu

sobota, 24. září, 2011, 19.00 hodin

Drazí mladí přátelé,

Celý den jsem se těšil na tento večer, až budu moci být s vámi a spojit se s vámi v modlitbě. Někteří z vás možná byli na Světových dnech mládeže, kde jsme společně zakusili zvláštní atmosféru pokoje, hlubokého společenství a vnitřní radosti, která charakterizovala modlitební vigilií. Rád bych, abychom nyní mohli učinit stejnou zkušenost. Kéž se nás Pán dotkne a učiní z nás radostné svědky, kteří se společně modlí a jedni ručí za druhé nejen dnes večer, ale po celý náš život.

Ve všech kostelech, katedrálách a konventech, kde se shromažďují věřící ke slavení velikonoční vigilie se nejposvátnější ze všech nocí začíná zažehnutím velikonoční svíce, jejíž světlo se předává všem přítomným. Jediný plamének se rozzáří v mnoha světlech a osvítlí dům Boží ponořený ve tmě. V tomto překrásném liturgickém obřadu, který jsme v této modlitební vigilií napodobili, se nám prostřednictvím znamení výmluvnějšího než jsou slova odhaluje tajemství naší křesťanské víry. Ježíš, který o sobě říká: „Já jsem světlo světa“ (*Jan 8,12*) rozžihá náš život, aby bylo pravdou to, co jsme právě slyšeli v evangeliu: „Vy jste světlo světa“ (*Mt 5,14*). Světlo není vnášeno do tohoto světa lidským úsilím či technickým pokrokem naší doby. Stále znovu a znovu zakoušíme, že naše úsilí o lepší a spravedlivější řád naráží na své meze. Utrpení nevinných a v posledku smrt každého člověka vytváří neproniknutelnou tmu, která snad může být na chvíli osvícena novou zkušeností jako bleskem uprostřed noci, ale nakonec zůstává jen skličující temnota.

Kolem nás může být temnota a nevědomost, ale i přesto vidíme světlo: plamének, který je silnější než zdánlivě mocná a neproniknutelná temnota. Kristus, který vstal z mrtvých, ozařuje tento svět nejjasněji právě tam, kde se podle lidského úsudku všechno jeví ponuré a beznadějně. On přemohl smrt. Žije. A víra v Něho proniká jako světélko všechno, co je temné a hrozné. Kdo věří v Ježíše, určitě v životě nevidí vždycky jenom slunce jakoby snad mohl být ušetřen utrpení a obtíží, ale jasné světlo vždycky ukazuje cestu vedoucí k životu v hojnosti (srov. *Jan 10,10*). Oči toho, kdo věří v Krista, spatřují i v nejtemnější noci světlo a hledí vstříc úsvitu nového dne.

Světlo nezůstává samo. Všude kolem se rozžihají další světla. V jejich paprscích se rýsují

kontury prostředí, takže je možné se zorientovat. Nežijeme na světě sami. Právě v těch nejdůležitějších záležitostech života potřebujeme druhé lidi. Zvláště ve víře tak nejsme sami, jsme články velkého řetězce věřících. Nikdo nepřichází k víře, není-li podporován vírou druhých, a na druhé straně svojí vírou přispívám k utvrzení druhých v jejich víře. Pomáháme si navzájem, abychom byli jedni pro druhé příkladem. Dělíme se s druhými o to, co je naše: o svoje myšlenky, svoje skutky, svoje city. A vzájemně si pomáháme zorientovat se a rozpoznat ve společnosti své místo.

Drazí přátelé, Pán praví: „Já jsem světlo světa – Vy jste světlo světa“. Je tajemné a velkolepé, že Pán tvrdí o sobě a o každém z nás totéž, tedy, že „jsme světlo“. Věříme-li, že je Synem Božím, který uzdravoval nemocné a křísil mrtvé, ba dokonce, že On sám vstal z hrobu a opravdu žije, pak chápeme, že je světlem, zdrojem všech světél tohoto světa. My však stále znovu a navzdory těm nejlepším úmyslům zakoušíme selhání svých sil a osobní chyby. Zdá se, že svět, ve kterém žijeme, se i přes technický pokrok nestává lepším. Dosud trvají války, teror, hlad a nemoci, krajní bída a nelítostný útisk. Ani ti, kteří se v dějinách považovali za „nositele světla“, aniž by však byli osvíceni Kristem, jediným pravým světlem, ve skutečnosti nevytvořili pozemský ráj, nýbrž zavedli diktatury a totalitní systémy, ve kterých byla udušena i ta nejmenší jiskra lidskosti.

Za této situace nesmíme zamlčovat fakt, že existuje zlo. Vidíme jej na mnoha místech tohoto světa. Vidíme jej však také – a to nás děsí – v našem vlastním životě. Ano, v našem vlastním srdci existují sklony ke zlu, egoismu, závisti a agresivitě. Ty jsou snad určitou sebedisciplinou a do jisté míry kontrolovatelné, ale mnohem obtížnější jsou skrytější formy zla, které nás mohou zahalit jako neprůhledná mlha. Jsou to lenost, neochota chtít a konat dobro. V dějinách mnozí opakovaně poukazovali na to, že největší škody v církvi přicházejí nikoli od jejích protivníků, ale od vlažných křesťanů. Jak tedy může Kristus říkat, že křesťané – a tím snad i křesťané slabí a často vlažní – jsou světlem světa? Možná bychom pochopili, kdyby volal: Obrátte se! Budte světlem světa! Změňte svůj život, učiňte jej průzračným a zářivým! Nemáme se snad divit tomu, že se na nás Pán neobrací s výzvou, nýbrž konstatuje, že jsme světlem světa, že svítíme a záříme ve tmě?

Drazí přátelé, svatý apoštol Pavel v mnoha svých listech neváhá nazvat „svatými“ své současníky, členy místních společenství. Je zřejmé, že každý pokřtěný, dříve než může konat dobré skutky, je posvěcen Bohem. Ve křtu Pán takříkajíc zažihá světlo našeho života, světlo, které katechismus nazývá posvěcující milostí. Kdo toto světlo uchovává, kdo žije v milosti, je skutečně svatý.

Drazí přátelé, obraz světce je opakovaně karikován a zkresleně prezentován jakoby svatí žili mimo realitu, byli naivní a bez radosti. Nezdá se má za to, že světcem je pouze ten, kdo koná asketické a mravné skutky na vysoké úrovni a jehož je proto možné ctít, ale nikdy ne následovat ve vlastním životě. Jak je toto mínění pomýlené a odrazující! Kromě blahoslavené Panny Marie neexistuje žádný svatý, který by nepoznal hřích a který by nikdy neselhal. Drazí přátelé, Kristus se nezajímá ani tak o to, kolikrát v životě zaváháte a selžete, nýbrž o to, kolikrát povstanete. Nevyžaduje mimořádné činy, ale chce, aby Jeho světlo ve vás zářilo. Nevola vás proto, že jste dobří a dokonalí, nýbrž proto, že On je dobrý a chce z vás mít Svoje přátele. Ano, vy jste světlo světa, protože Ježíš je vaše světlo. Vy jste křesťané nikoli proto, že uskutečňujete zvláštní a mimořádné věci, nýbrž proto, že Kristus je vaším životem. Jste svatí, protože ve vás působí Jeho milost.

Drazí přátelé, tento večer, kdy se shromažďujeme kolem jediného Pána, tušíme pravdu Kristových slov, podle nichž nemůže město na hoře zůstat skryté. Toto shromáždění odráží různé významy těchto slov: září nespočetných světél, lesk mnohých mladých lidí, kteří věří v Krista. Svíce může dávat světlo pouze, nechá-li se strávit plamenem. Byla by neúčinná, kdyby svým voskem neživila plamen. Dovolte Kristu, aby ve vás planul, přestože to někdy může znamenat obět' a odříkání. Nebojte se, že by byste mohli něco ztratit a zůstat nakonec, jak se říká, s prázdnými rukama. Mějte odvahu vložit své talenty a svoje vlohy do Božího království a darujte sami sebe jako svíce svůj vosk, aby vaším prostřednictvím Pán osvěcoval temnotu. Odvažte se být zapálenými svatými, v jejichž očích a srdcích plane láska Kristova a kteří v tomto světě nesou světlo světu. Věřím, že vy a mnozí další mladí tady v Německu budete pochodněmi naděje, které nezůstanou skryté. „Vy jste světlo světa“. Amen.

Přeložil P. Milan Glaser, Vatikánský rozhlas